

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 3: ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Α_ΘΕ 3.3 Ενότητα

Παρουσιάζοντας:

«Σκέψου, Συζήτησε, Μοιράσου (TPS)»

1. Φωτογραφίες Α΄

Πηγή:
http://www.newsonly.gr/ellada_arxeio/arthro/magikes_stigmes_ezisan_xiliades_kosmou_sti_synaulia_tou_the_voice-129776361/

Πηγή:
<http://www.paraskhnio.gr/papanikolaou-ostora-exoyn-fygei-25-000-ei/>

Πηγή: <http://mamamou.com.cy/trome-oli-mazi-giati-ine-toso-simantiko/>

Πηγή: <http://geekarena.gr/friends-2/2016/>

2. Φωτογραφίες Β΄

Πηγή:
<http://pasxaliatravlou.blogspot.gr/2012/03/x.html>

Πηγή:
<http://www.athensmagazine.gr/newsnpeople/ki-omws-yparchoyn-akoma-anthrwpoi-25-fwtografies-poy-to-apodeiknyoyn-kai-tha-saskanoy-n-dakrysete-photos>

Πηγή:
<http://www.naftemporiki.gr/story/959408/ek-thesi-tou-adi-ness-sto-athens-photo-festival>

Πηγή:
<http://www.naftemporiki.gr/story/959408/ek-thesi-tou-adi-ness-sto-athens-photo-festival>

- Εναλλακτικά:

«Ακούγοντας: Τρία επί δύο (παραλλαγή του «Δέκα επί δύο»)»

1. The Beatles, *Eleanor Rigby* (1966)

[Λίγα λόγια για το τραγούδι:

Το *Eleanor Rigby* είναι τραγούδι των Μπιτλς σε σύνθεση του Πωλ ΜακΚάρτνεϋ. Ο ΜακΚάρτνεϋ συνέθεσε το κομμάτι για πιάνο, χωρίς λόγια. Αργότερα σκέφτηκε να το αφιερώσει στη μοναξιά. Το όνομα του τραγουδιού είναι φανταστικός συνδυασμός ενός καταστήματος στο Μπρίστολ και της ηθοποιού Eleanor Bron. Ο ΜακΚάρτνεϋ συνάντησε τους υπόλοιπους Μπιτλς στο σπίτι του Τζων Λένον και όλοι μαζί έγραψαν τους στίχους του τραγουδιού. Πηγή: https://el.wikipedia.org/wiki/Eleanor_Rigby]

SONGWRITERS

JOHN LENNON, JOHN WINSTON LENNON, PAUL MCCARTNEY, PAUL JAMES MCCARTNEY

PUBLISHED BY

LYRICS © SONY/ATV MUSIC PUBLISHING LLC

<p>Ah look at all the lonely people Ah look at all the lonely people</p>	<p>Κοίτα όλους αυτούς τους μοναχικούς ανθρώπους Κοίτα όλους αυτούς τους μοναχικούς ανθρώπους</p>
<p>Eleanor Rigby, picks up the rice In the church where a wedding has been Lives in a dream Waits at the window, wearing the face That she keeps in a jar by the door Who is it for?</p>	<p>Η Ελεονόρα Ρίγκμπυ μαζεύει το ρύζι από μια εκκλησία που μόλις έγινε γάμος Ζει σε ένα όνειρο Περιμένει στο παράθυρο, φορώντας το «πρόσωπο» Που το φυλάει μες στη κανάτα που κρατά δίπλα στην πόρτα Για ποιον να είναι;</p>
<p>All the lonely people Where do they all come from? All the lonely people Where do they all belong?</p>	<p>Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Από πού να έρχονται όλοι αυτοί άραγε; Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Πού να ανήκουν όλοι αυτοί άραγε;</p>
<p>Father McKenzie, writing the words Of a sermon that no one will hear No one comes near Look at him working, darning his socks In the night when there's nobody there What does he care?</p>	<p>Ο πατήρ ΜακΚένζι γράφει τους στίχους ενός κηρύγματός του που κανείς δεν θα ακούσει Κανείς δεν έρχεται κοντά Κοίτα τον να εργάζεται, μαντάρνοντας τις κάλτσες του τη νύχτα που δεν είναι κανείς εκεί Για τι νοιάζεται;</p>
<p>All the lonely people Where do they all come from? All the lonely people Where do they all belong?</p>	<p>Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Από πού να έρχονται όλοι αυτοί άραγε; Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Πού να ανήκουν όλοι αυτοί άραγε;</p>
<p>Ah look at all the lonely people Ah look at all the lonely people</p>	<p>Κοίτα όλους αυτούς τους μοναχικούς ανθρώπους Κοίτα όλους αυτούς τους μοναχικούς ανθρώπους</p>
<p>Eleanor Rigby, died in the church And was buried along with her name Nobody came</p>	<p>Η Ελεονόρα Ρίγκμπυ πέθανε στην εκκλησία και θάφτηκε μαζί με το όνομά της Κανείς δεν ήρθε</p>

Father McKenzie, wiping the dirt From his hands as he walks from the grave No one was saved All the lonely people Where do they all come from? All the lonely people Where do they all belong?	Ο πατήρ ΜακΚένζι διώχνει την βρομιά από τα χέρια του, ενώ φεύγει από τον τάφο Κανείς δεν σώθηκε Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Από πού να έρχονται όλοι αυτοί άραγε; Όλοι οι μοναχικοί άνθρωποι Πού να ανήκουν όλοι αυτοί άραγε;
---	--

[Πηγή: <http://www.metrolyrics.com/eleanor-rigby-lyrics-beatles.html>]

2. Δ. Σαββόπουλος, *Ας κρατήσουν οι χοροί* (1983)

Στίχοι: Διονύσης Σαββόπουλος

Μουσική: Διονύσης Σαββόπουλος

Ας κρατήσουν οι χοροί
και θα βρούμε αλλιώτικα
στέκια επαρχιώτικα βρε
ώσπου η σύναξις αυτή
σαν χωριό αυτόνομο να ξεδιπλωθεί

Μέχρι τα ουράνια σώματα
με πομπούς και με κεραίες
φτιάχνουν οι Έλληνες κυκλώματα
κι ιστορία οι παρέες

Κάνει ο Γιώργος την αρχή
είμαστε δεν είμαστε
τίποτα δεν είμαστε βρε
κι ο Γιαννάκης τραγουδεί
άμα είναι όλα άγραφα κάτι θα βγει

Και στις νύχτας το λαμπάδιασμα
να κι ο Άλκης ο μικρός μας
για να σμίξει παλιές
κι αναμμένες τροχιές
με το ροκ του μέλλοντός μας

Ο ουρανός είναι φωτιές
ανεμομαζώματα
σπίθες και κυκλώματα βρε
και παρέες λαμπερές
το καθρεφτισμά τους στις ακρογιαλιές

Κι είτε με τις αρχαιότητες
είτε με ορθοδοξία
των Ελλήνων οι κοινότητες

φτιάχνουν άλλο γαλαξία

Να κι ο Μπάμπης που έχει πει
κι η Λυδία ντρέπεται
που όλο εκείνη βλέπετε βρε
κι ο Αχιλλέας με τη Ζωή
μπρος στην Πολαρόντ κοιτούν γελαστοί

Τότε η Έλενα η χορεύτρια
σκύβει στη μεριά του Τάσου
και με μάτια κλειστά
τραγουδούν αγκαλιά
Εθνική Ελλάδος γεια σου

Τι να φταίει η Βουλή
τι να φτάνουν οι εκπρόσωποι
έρημοι και απρόσωποι βρε
αν πονάει η κεφαλή
φταίει η απρόσωπη αγάπη που `χε βρει

Μα η δικιά μας έχει όνομα
έχει σώμα και θρησκεία
και παππού σε μέρη αυτόνομα
μέσα στην τουρκοκρατία

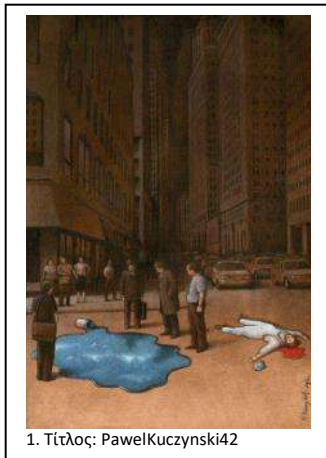
Να μας έχει ο Θεός γερούς
πάντα ν' ανταμώνουμε
και να ξεφαντώνουμε βρε
με χορούς κυκλωτικούς
κι άλλο τόσο ελεύθερους σαν ποταμούς

Και στις νύχτας το λαμπάδιασμα
να πυκνώνει ο δεσμός μας
και να σμίγει παλιές κι αναμμένες τροχιές
με το ροκ του μέλλοντός μας

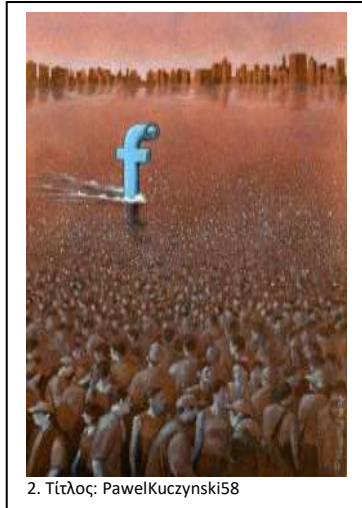
Εφαρμόζοντας:

«Έντεχνος συλλογισμός (Artful thinking) – Βλέπω, Ισχυρίζομαι, Αναρωτιέμαι»

1. Έργα του **Pawel Kuczynski**:

1. Τίτλος: PawelKuczynski42

2. Τίτλος: PawelKuczynski58

3. Τίτλος: Fire

4. Τίτλος: Fishing

5. Armistice (ανακωχή, εκεχειρία)

Ή σε συνδυασμό αυτές οι δύο γελοιογραφίες (άλλων καλλιτεχνών):

και

- Εναλλακτικά:

«**Ομαδοσυνεργασία - Πέντε π και ένα γ**»

1. Ιω 17, 20-23:

«...Δεν προσεύχομαι μόνο γι' αυτούς αλλά και για κείνους που με το κήρυγμα αυτών θα πιστεύουν σ' εμένα, **21 ώστε να είναι όλοι ένα**, όπως εσύ, Πατέρα, είσαι

ενωμένος μ' εμένα κι εγώ μ' εσένα. Να είναι κι αυτοί ενωμένοι μ' εμάς, κι έτσι ο κόσμος να πιστέψει ότι μ' έστειλες εσύ. 22Εγώ τη δόξα που μου έδωσες την έδωσα σ' αυτούς, για να είναι ένα μεταξύ τους, όπως εμείς είμαστε ένα: 23Εγώ ενωμένος μαζί τους κι εσύ ενωμένος μαζί μου, ώστε ν' αποτελούν μια τέλεια ενότητα, κι έτσι ο κόσμος να καταλαβαίνει ότι μ' έστειλες εσύ κι ότι αγάπησες κι αυτούς όπως αγάπησες εμένα».

[Για την καλύτερη κατανόηση του πλαισίου:]

Ιω 13, 1-2: «Πριν από τη γιορτή του Πάσχα, ξέροντας ο Ιησούς πως ήρθε η καθορισμένη γι' αυτόν ώρα να φύγει από τούτο τον κόσμο, και να πάει στον Πατέρα, έδειξε την αγάπη του ως το τέλος σ' αυτούς που, μέσα σ' αυτόν τον κόσμο τού ανήκαν και τους αγαπούσε. 2Βρίσκονταν στο δείπνο, κι ο διάβολος είχε βάλει κιάλας στην καρδιά του Ιούδα του Ισκαριώτη, γιου του Σίμωνα, τη σκέψη να παραδώσει τον Ιησού στους εχθρούς του».

Διερευνώντας:

«Ασκήσεις συνάρτησης»

1. Εξ ύδατος και Πνεύματος

Στην αρχαία παράδοση το Βάπτισμα, το Χρίσμα και η Ευχαριστία «συνανήκουν», σχηματίζουν μια λειτουργική ακολουθία και «τάξη», γιατί κάθε μυστήριο βρίσκει την πληρότητά του στο άλλο με τέτοιο τρόπο, ώστε είναι αδύνατο να καταλάβουμε πλήρως τη σημασία του ενός όταν χωριστεί και απομονωθεί από τα άλλα δύο. ... Στο Βάπτισμα αναγεννιόμαστε «εξ ύδατος και Πνεύματος», και αυτή η γέννηση μάς κάνει ανοιχτούς στο δώρο του Αγίου Πνεύματος, δηλαδή στην προσωπική μας Πεντηκοστή. Και τελικά, το δώρο του Αγίου Πνεύματος μας «ανοίγει» εισόδους στην Εκκλησία, στο τραπέζι του Χριστού, στη Βασιλεία Του. Βαπτιζόμαστε για να λάβουμε το Άγιο Πνεύμα· παίρνουμε το Άγιο Πνεύμα για να γίνουμε ζωντανά μέλη του Σώματος του Χριστού, και για να αυξάνουμε μέσα στην Εκκλησία, στην πληρότητα της ηλικίας του Χριστού. ...

...αν την έσχατη ύπαρξη και ουσία της Εκκλησίας την αποκαλύπτει η Ευχαριστία, αν η Ευχαριστία είναι αληθινά το μυστήριο της Εκκλησίας, και όχι μόνον ένα από τα μυστήρια της Εκκλησίας, τότε αναγκαστικά η είσοδος στην Εκκλησία σημαίνει είσοδο στην Ευχαριστία, τότε η Ευχαριστία είναι πράγματι το πλήρωμα του Βαπτίσματος.

Σμέμαν, Αλ. (1990). *Εξ ύδατος και πνεύματος*. Μτφρ. Ι. Ροηλίδης. Αθήνα: Δόμος, σ. 164, 166.

2. Βάπτισμα και Θεία Ευχαριστία

«...συνάγεται ότι για την Ορθόδοξη Εκκλησία κανένα Μυστήριο δεν είναι αυτόνομο και αυτοτελές, μάλιστα δε τα τρία «μυητικά μυστήρια». Ειδικά ως προς το Βάπτισμα και τη Θ. Ευχαριστία, η σύνδεση του ενός με το άλλο υπήρξε ανέκαθεν αδιάσπαστη λειτουργικά, και τούτο για λόγους όχι απλά τυπικούς, αλλά βαθύτατα θεολογικούς και δογματικούς».

«...Οι μαρτυρίες για τη σύνδεση Βαπτίσματος και Ευχαριστίας είναι αρχαιότατες, πιθανόν δε να φθάνουν μέχρι τα κείμενα της Καινής Διαθήκης...».

«...Σαφής επίσης είναι η μαρτυρία του Οδοιπορικού της Αιθερίας (δ' αι.), το οποίο περιγράφει τη λειτουργική πράξη της Εκκλησίας Ιεροσολύμων, και το οποίο μάς πληροφορεί ότι μετά το Βάπτισμα ακολουθούσε ή είσοδος των νεοφώτιστων της Εκκλησίας, όπου ετελείτο η Θ. Λειτουργία μετά εσπερινού».

«...κύριο νόημα τού Βαπτίσματος είναι η ενσωμάτωσή μας στο πνεύμα της Εκκλησίας. Ο βαπτιζόμενος γίνεται μέλος της Εκκλησίας και μόνο μ' αυτόν τον τρόπο αναγεννάται και θεούται».

«...Όπως δεν μπορεί να τελεσθεί Θ. Λειτουργία χωρίς λαϊκούς, έτσι δεν μπορεί να υπάρξει εν ενεργεία λαϊκός [=χριστιανός] χωρίς τη συμμετοχή του στην Ευχαριστιακή σύναξη».

Το Βάπτισμα είναι θάνατος και ανάσταση.

Ο Απ. Παύλος είναι σαφής ως προς αυτό (Ρωμ 6, 3-4.). Αλλά αν δεν συμμετάσχει ο βαπτισθείς στη Θ. Ευχαριστία, πώς μπορεί να αναστηθεί στην καινή ζωή; Ένα Βάπτισμα ασύνδετο προς τη Θ. Ευχαριστία είναι ένας θάνατος χωρίς ανάσταση.

Με το Βάπτισμα ο πιστός έρχεται σε ρήξη με το παρελθόν και ριζώνει στο μέλλον, σε έναν κόσμο, πού είναι «ελπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ου βλεπομένων» (Εβρ. 11, 1). ...με το Βάπτισμα ο πιστός πεθαίνει ως «τέκνον σώματος», δηλ. τέκνο των βιολογικών νόμων, της φθοράς, και αναγεννάται ως «τέκνον της Βασιλείας». Αλλά η πλήρης εικόνα της Βασιλείας είναι η Ευχαριστία. Χωρίς αυτήν το Βάπτισμα χάνει το εσχατολογικό του νόημα.

Το Βάπτισμα παρέχει την υιοθεσία.

Δηλ. τη δυνατότητα κατά χάριν να καλεί κανείς τον Θεό «Πατέρα», όπως κατά φύσιν τον καλεί ο μονογενής Υιός. Αλλά αυτό μόνο στη Θ. Ευχαριστία μπορεί να συμβεί κυριολεκτικά. Η προσευχή «Πάτερ ημών» ήταν ανέκαθεν ευχαριστιακή προσευχή. ... Το τολμάν επικαλείσθαι τον Θεόν Πατέρα, και λέγειν «Πάτερ ημών» έχει τη φυσική του θέση προ της Θ. Κοινωνίας. Η υιοθεσία, που παρέχει το Βάπτισμα, εκφράζεται και πραγματοποιείται μόνο μέσα στην Ευχαριστία.

...Είναι το μυστήριο της αγάπης ως κοινωνίας με τον Θεό και με τους άλλους. Αυτό είναι η πεμπτουσία της Θ. Ευχαριστίας, το να είναι εικόνα της Βασιλείας, πρόγευση των έσχατων, βίωση της αγάπης ως κοινωνίας με το Θεό και τους άλλους εν τω σώματι του Χριστού. Σε τι ωφελεί, λοιπόν, το Βάπτισμα, όταν ο βαπτισθείς δεν συναχθεί αμέσως επί το αυτό στην ευχαριστιακή σύναξη;

...Τό ότι ο νεοφώτιστος πρέπει να οδηγηθεί αμέσως στην ευχαριστιακή σύναξη σημαίνει ότι το Βάπτισμα, και κυρίως το Χρίσμα, τον κατατάσσει σε μια συγκεκριμένη τάξη μέσα στην ευχαριστιακή κοινότητα, και κατ' επέκταση στην τοπική Εκκλησία, με συγκεκριμένες υποχρεώσεις και «δικαιώματα» - για να χρησιμοποιήσω μια άτυχη έκφραση. Αυτά δεν μπορεί να τα ασκήσει, εάν δεν συναχθή επί το αυτό, δεδομένου ότι τα πιο σπουδαία από αυτά είναι λειτουργικής φύσεως, όπως το «Αμήν» και οι διαλογικές αποκρίσεις («Κύριε ελέησον», «και το πνεύματι σου» κ.λπ.), χωρίς τα οποία είναι αδύνατη η τέλεση της Ευχαριστίας».

Ζηζιούλας, Ι., Μητρ. Περγάμου (1999). Άγιον Βάπτισμα και Θεία Λειτουργία. Εισήγηση στο Α' Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο Στελεχών Ι. Μητροπόλεων (8-10 Οκτωβρίου 1999 - Ιερά Μονή Πεντέλης), με θέμα: «Εξ ύδατος και Πνεύματος».

Το Μυστήριο του Αγίου Βαπτίσματος, χθες και σήμερα. Στο:

http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/liturgical/agio_vaptisma_theia_leitourgia.pdf

2. Το Βάπτισμα

«Στην Ορθόδοξη Εκκλησία σήμερα, όπως και στην Εκκλησία των πρώτων αιώνων, τα τρία μυστήρια της μύησης στον Χριστιανισμό – το Βάπτισμα, το Χρίσμα και η Ευχαριστία- είναι πολύ στενά συνδεδεμένα.

...Το Βάπτισμα υποδηλώνει μια μυστική ταφή και μια ανάσταση με τον Χριστό (Ρωμ 6, 4-5 και Κολ 2,12). Το εξωτερικό σημείο δε αυτής της ταφής και της ανάστασης είναι η βύθιση του βαπτιζομένου στην κολυμβήθρα, που την ακολουθεί η ανάδυσή του από το νερό. ...

Μέσω του Βαπτίσματος μάς δίνεται η άφεση κάθε αμαρτίας, της προπατορικής, αλλά και κάθε άλλης πραγματοποιημένης. «Ενδύομαστε τον Χριστό», και γινόμαστε μέλη της Εκκλησίας, του Σώματός Του. Οι Ορθόδοξοι, για να θυμούνται τη βάπτισή τους, φορούν σ' όλη τους τη ζωή, ένα μικρό Σταυρό, κρεμασμένο από τον λαιμό τους με μια αλυσιδίτσα».

Ware, K. (2001). *Η ορθόδοξη Εκκλησία*. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 439-440.

3. Το Βάπτισμα

...Εξάλλου με το Βάπτισμα ανοίγεται η θύρα, για να εισαχθεί ο πιστός στην εν Χριστώ κοινωνία με τα άλλα μέλη του Κυριακού Σώματος. Όπως παρατηρεί ο π. Άλ. Σμέμαν: “με το βάπτισμα και μέσα από το βάπτισμα [...] ανταμώνουμε την πρώτη και θεμελιακή σημασία της Εκκλησίας”. Μέσω του Βαπτίσματος συντελείται η είσοδος του νεοφώτιστου σε μια ορισμένη κοινωνία, την Εκκλησία ως σώμα, στην όποια θα δίδεται αδιαλείπτως η μάχη του για την τελική νίκη πάνω στο διάβολο και την αμαρτία, για την αυθεντική ενσωμάτωσή του στην κοινωνία των “τέκνων του Θεού” (Ιωάν. 1, 12).

Γίνεται, συνεπώς, το Βάπτισμα είσοδος στη ζωή μιας συγκεκριμένης τοπικής κοινότητας και όχι σε μία γενική - οικουμενική- περί χριστιανισμού ιδέα.

...

Στο Βάπτισμα όμως, ..., πρέπει να πεθάνει “η εγωπάθεια και αυτάρκειά μας”, για να καταστεί δυνατή η κοινωνία με τα άλλα μέλη. Ο ατομικισμός είναι η αναγκαία συνέπεια της πτώσεως, ως και η νέκρωση της ανιδιοτέλειας, που θυσιάζεται στην ενστικτώδη αναζήτηση της αυτοϊκανοποίησεως και της ευδαιμονίας. Το Βάπτισμα, άρα, υπό ορθές προϋποθέσεις, οδηγεί στην εκκλησιαστικότητα και εκκλησιοποίηση του ανθρώπου, δηλαδή στη μεταμόρφωση της ατομικότητας του σε εκκλησιαστική ύπαρξη. Δεν είναι όμως κάτι αυτονόητο και απροϋπόθετο. Όλα στην Εκκλησία είναι καρπός της συνέργειας με τη Θεία Χάρη. Και αυτό προϋποθέτει τη διάθεση και τον αγώνα του ανθρώπου. Αυτοματισμοί στην Εκκλησία δεν μπορεί να υπάρξουν, αφού η Θεία Χάρη δεν καταργεί την ανθρώπινη Ελευθερία ως δυνατότητα επιλογής, καταφάσεως ή απορρίψεως (πρβλ. Ιωάν. 5, 6)».

Μεταλληνός, Γ. (1999). «Εξ ύδατος και πνεύματος». *Η Θεολογία του αγίου Βαπτίσματος*.

Εισήγηση στο Α' Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο Στελεχών Ι. Μητροπόλεων (8-10 Οκτωβρίου 1999 - Ίερά Μονή Πεντέλης), με θέμα: «Εξ ύδατος και Πνεύματος».

Το Μυστήριον του Αγίου Βαπτίσματος, χθες και σήμερα. Στο:

http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/liturgical/ydor_kai_pnevma.pdf

4. Σκαλτσής, Π. (1999). Θεολογία και σύμβολα του Βαπτίσματος. Εισήγηση στο Α' Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο Στελεχών Ι. Μητροπόλεων (8-10 Οκτωβρίου 1999 - Ίερά Μονή Πεντέλης), με θέμα: «Εξ ύδατος και Πνεύματος. Το Μυστήριο του Αγίου Βαπτίσματος, χθες και σήμερα. Στο: http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/committees/liturgical/symvola_vaptismatos.pdf

- Εναλλακτικά:

«**Συντάσσουν σειρά θέσεων - Σκέψου, Συζήτησε, Μοιράσου (TPS)**»

1. Από τη **Θ. Λειτουργία**:

«Τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αἰτησάμενοι, ἐαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

2. Από την **Ακολουθία του Βαπτίσματος**:

«Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε»

(ἢ «...Γράψον αὐτόν ἐν βίβλῳ ζωῆς σου καὶ **ἔνωσον αὐτόν τῇ ποιμνῇ τῆς κληρονομίας σου**»)

3. Γαλ 3, 26-29: «Εἰστε, λοιπόν, ὅλοι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀφού πιστεύετε στον Ἰησοῦ Χριστό. 27Κι αὐτό, γιατί ὅσοι βαφτιστήκατε στο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ἔχετε ντυθεῖ το Χριστό. 28Δεν ὑπάρχει πια Ἰουδαῖος καὶ εἰδωλόατρες, δεν ὑπάρχει δούλος καὶ ἐλεύθερος, δεν ὑπάρχει ἄντρας καὶ γυναίκα· ὅλοι σας εἰστε ἕνας, χάρη στον Ἰησοῦ Χριστό. 29Κι ἀφού ανήκετε στο Χριστό, εἰστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ καὶ κληρονόμοι τῆς ζωῆς, ὅπως τὴν υποσχέθηκε ὁ Θεός».

Αναπλασιώνοντας:

«**Ομαδοσυνεργασία - Σύγκριση κειμένων**»

1. **Επίσημα έγγραφα**

α - Α. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου

Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου, ἀπορρέουσα ἐκ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ καθ' ὁμοίωσιν καὶ ἐκ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς τό σχέδιον τοῦ Θεοῦ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν κόσμον, ὑπῆρξε πηγὴ ἐμπνεύσεως διὰ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ἐνεβάθυναν εἰς τό μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας...

...Ὡς προϋπόθεσις μιᾶς εὐρυτέρας ἐν προκειμένῳ συνεργασίας δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἢ κοινὴ ἀποδοχὴ τῆς ὑψίστης ἀξίας τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Αἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι εἶναι δυνατόν νὰ συμβάλουν εἰς τὴν διαθρησκευτικὴν συνεννόησιν καὶ συνεργασίαν διὰ τὴν εἰρηνικὴν συνύπαρξιν καὶ κοινωνικὴν συμβίωσιν τῶν λαῶν, χωρὶς τοῦτο νὰ συνεπάγεται οἰονδήποτε θρησκευτικὸν συγκρητισμὸν.

Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὡς «Θεοῦ συνεργοί» (Α' Κορ. γ', 9), δυνάμεθα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν διακονίαν ταύτην ἀπό κοινοῦ μεθ' ὄλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως, τῶν ἀγαπώντων τὴν κατὰ Θεὸν εἰρήνην, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἐπὶ τοπικοῦ, ἐθνικοῦ καὶ διεθνοῦς ἐπιπέδου. Ἡ διακονία αὐτὴ εἶναι ἐντολὴ Θεοῦ (Ματθ. ε', 9).

...

Ε. Η Όρθόδοξος Έκκλησία Έναντι τῶν Διακρίσεων

... Η Έκκλησία πιστεύει ὅτι ὁ Θεός «ἐποίησεν ἐξ ἐνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (Πράξ. ιζ', 26) καὶ ὅτι ἐν Χριστῷ «οὐκ ἔστι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας, οὐκ ἔστι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔστι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ εἶς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Γαλ. γ', 28). ... Η Όρθόδοξος Έκκλησία ὁμολογεῖ ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως χρώματος, θρησκείας, φυλῆς, φύλου, ἐθνικότητας, γλώσσης, ἔχει δημιουργηθῆ κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ καὶ ἀπολαμβάνει ἴσα δικαιώματα ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Συνεπῆς πρὸς τὴν πίστιν αὐτήν, ἡ Όρθόδοξος Έκκλησία δέν δέχεται τὰς διακρίσεις δι' ἕκαστον ἐκ τῶν προαναφερθέντων λόγων, ἐφ' ὅσον αὗται προϋποθέτουν ἀξιολογικὴν διαφορὰν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Η Έκκλησία, ἐν τῷ πνεύματι τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῆς ἴσης μεταχειρίσεως τῶν ἀνθρώπων, ἀξιολογεῖ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν αὐτῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τῆς περὶ τῶν μυστηρίων, τῆς οἰκογενείας, τῆς θέσεως τῶν δύο φύλων ἐν τῇ Έκκλησίᾳ καὶ τῶν ἐν γένει ἀξιών τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Η Έκκλησία ἔχει δικαίωμα ἵνα διακηρύττῃ τὴν μαρτυρίαν τῆς διδασκαλίας τῆς εἰς τὸν δημόσιον χῶρον.

...

Η Έκκλησία προβάλλει τὴν θυσιαστικὴν ἀγάπην τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου τῆς ὥς τὴν μόνην ὁδὸν πρὸς ἕνα κόσμον εἰρήνης, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας καὶ ἀλληλεγγύης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, τῶν ὁποίων μόνον καὶ ἔσχατον μέτρον εἶναι πάντοτε ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς θυσιασθεὶς Κύριος (προβλ. Ἀποκ. ε', 12), ἡτοι ἡ ἄπειρος Ἀγάπη τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,...

Επίσημο ἔγγραφο τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῆς Συνόδου (Κρήτη, 2016)
για τὴν ἀποστολὴ τῆς Ὀρθόδοξης Έκκλησίας στον σύγχρονο κόσμο:
<https://www.holycouncil.org/-/mission-orthodox-church-todays-world?inheritRedirect=true&redirect=%2F>

β. «...Η εὐθύνη τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας διὰ τὴν ἐνότητα, ὡς καὶ ἡ οἰκουμενικὴ αὐτῆς ἀποστολὴ ἐξεφράσθησαν ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὗται ἰδιαιτέρως προέβαλον τὸν μεταξύ τῆς ὀρθῆς πίστεως καὶ τῆς μυστηριακῆς κοινωνίας ὑφιστάμενον ἄρρηκτον δεσμόν.

Η Όρθόδοξος Έκκλησία, ἀδιαλείπτως προσευχομένη «ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἐκαλλιέργει πάντοτε διάλογον μετὰ τῶν ἐξ αὐτῆς διεστώτων, τῶν ἐγγύς καὶ τῶν μακρὰν, ἐπρωτοστάτησε μάλιστα εἰς τὴν σύγχρονον ἀναζητήσιν ὁδῶν καὶ τρόπων τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, μετέσχε τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως αὐτῆς καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν καὶ περαιτέρω ἐξέλιξιν αὐτῆς. Ἄλλωστε, ἡ Όρθόδοξος Έκκλησία χάρις εἰς τὸ διακρίνον αὐτὴν οἰκουμενικὸν καὶ φιλόανθρωπον πνεῦμα, θεοκελεύτως αἰτούμενον «πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. 2, 4), ἀείποτε ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος.

...

Η Όρθόδοξος Έκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Έκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ὁμάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ δῆθεν προασπίσεως τῆς γνησίας Όρθοδοξίας. Ὡς μαρτυρεῖ ἡ ὅλη ζωὴ τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας, ἡ

διατήρησις τῆς γνησίας ὀρθοδόξου πίστεως διασφαλίζεται μόνον διὰ τοῦ συνοδικοῦ συστήματος, τό ὁποῖον ἀνέκαθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπετέλει τήν ἀνωτάτην αὐθεντίαν ἐπί θεμάτων πίστεως καί κανονικῶν διατάξεων (κανῶν 6 τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου)...».

Επίσημο ἔγγραφο τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016)
για τήν σχέση τῆς Ορθόδοξης Εκκλησίας προς τον υπόλοιπο χριστιανικό κόσμο:
<https://www.holycouncil.org/-/rest-of-christian-world?inheritRedirect=true&redirect=%2F>

2. **Ἄρθρα** ἀπό τον ἐντυπο και ηλεκτρονικό τύπο σχετικά με τις συναντήσεις του πατριάρχῃ Βαρθολομαίου και του πάπα Φραγκίσκου:

α - Κοινό μήνυμα των Οικουμενικού Πατριάρχῃ Βαρθολομαίου, Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου και Αρχιεπισκόπου Αθηνῶν και πάσης Ελλάδος Ιερωνύμου στη Λέσβο (για τους πρόσφυγες, 16.4.2016):

[...] Ἀπευθύνουμε κοινή ἔκκληση γιά τόν τερματισμό τοῦ πολέμου καί τῆς βίας στή Μέση Ἀνατολή, μιά δίκαιη καί διαρκή εἰρήνη, καί τήν ἔντιμη ἐπιστροφή ὅσων ἀναγκάστηκαν νά ἐγκαταλείψουν τά σπίτια τους. Ζητοῦμε ἀπό τίς θρησκευτικές κοινότητες νά ἐντείνουν τίς προσπάθειές τους στήν ὑποδοχή, παροχή βοήθειας καί προστασίας στούς πρόσφυγες ὅλων τῶν θρησκειῶν, καί ἀπό τίς θρησκευτικές καί πολιτικές ὑπηρεσίες ἀνακούφισης (τῶν προσφύγων) νά ἐργάζονται γιά νά συντονίζουν τίς πρωτοβουλίες τους. Γιά ὅσο διάστημα ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη, ζητοῦμε ἐπιμόνως ἀπό ὅλες τίς χῶρες νά παράσχουν προσωρινό ἄσυλο, νά προσφέρουν τήν ιδιότητα τοῦ πρόσφυγα σέ ὅσους ἔχουν τό δικαίωμα, νά ἐπεκτείνουν τίς προσπάθειες ἀρωγῆς τους καί νά συνεργαστοῦν μέ ὅλους τούς ἀνθρώπους καλῆς θέλησης γιά τόν ἄμεσο τερματισμό τῶν συνεχιζομένων συγκρούσεων.

Ἡ Εὐρώπη ἀντιμετωπίζει σήμερα μία ἀπό τίς πιό σοβαρές ἀνθρωπιστικές κρίσεις τῆς ἀπό τό τέλος τοῦ Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου. Γιά τήν ἀντιμετώπιση αὐτῆς τῆς σοβαρῆς πρόκλησης, κάνουμε ἔκκληση σέ ὅλους τούς ἀκόλουθους τοῦ Χριστοῦ νά ἐνθυμοῦνται τά λόγια τοῦ Κυρίου, σύμφωνα μέ τά ὁποῖα ὅλοι μας θά κριθοῦμε μία μέρα: «ἐπέινασα γάρ καί ἐδώκατέ μοι φαγεῖν, ἐδίψησα καί ἐποτίσατέ με, ξένος ἦμην καί συνηγάγετέ με, γυμνός καί περιεβάλετέ με, ἠσθένησα καί ἐπεσκέψασθέ με, ἐν φυλακῇ ἦμην καί ἦλθετε πρός με ... ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε» (Ματθ 25: 35-36, 40).

Ἀπό τήν πλευρά μας, ὑπακούοντας στό θέλημα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πιστεύουμε ἀκράδαντα, ὀλόψυχα καί μέ ἀποφασιστικότητα, ὅτι πρέπει νά ἐντείνουμε τίς προσπάθειές μας γιά τήν προώθηση τῆς πλήρους ἐνότητας ὅλων τῶν Χριστιανῶν. Ἐπιβεβαιώνουμε τήν πεποίθησή μας ὅτι ἡ «συμφιλίωση (μεταξύ τῶν Χριστιανῶν) περιλαμβάνει τήν προώθηση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης ἐντός καί μεταξύ ὅλων τῶν λαῶν ... Μαζί, θά κάνουμε τό χρέος μας, ὥστε νά προσφέρουμε στούς μετανάστες, τούς πρόσφυγες καί τούς αἰτοῦντες ἄσυλο, μία ἀνθρώπινη ὑποδοχή στήν Εὐρώπη» (Οἰκουμενική Χάρτα, 2001). Μέ τήν ὑπεράσπιση τῶν θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν προσφύγων, τῶν αἰτούντων ἄσυλο καί τῶν μεταναστῶν, καθώς καί τῶν πολλῶν περιθωριοποιημένων ἀνθρώπων στίς κοινωνίες μας, ἔχουμε ὡς στόχο νά ἐκπληρώσουμε τήν ἀποστολή τῶν Ἐκκλησιῶν, πού εἶναι ἡ διακονία τοῦ κόσμου.

Ἡ συνάντησή μας σήμερα ἔχει ὡς στόχο νά δώσει κουράγιο καί ἐλπίδα σέ ὄσους ἀναζητοῦν καταφύγιο καί σέ ὄλους ἐκείνους πού τούς καλωσορίζουν καί τούς βοηθοῦν. Καλοῦμε τή διεθνή κοινότητα νά θέσει τήν προστασία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς ὡς προτεραιότητα, καί σέ κάθε ἐπίπεδο, νά ὑποστηρίξει πολιτικές ἐντάξεις πού ἐκτείνονται σέ ὅλες τίς θρησκευτικές κοινότητες. Ἡ φοβερή κατάσταση ὄλων ὄσων ἐπηρεάζονται ἀπό τήν παροῦσα ἀνθρωπιστική κρίση, συμπεριλαμβανομένων πολλῶν Χριστιανῶν ἀδελφῶν μας, ἀπαιτεῖ συνεχῆ προσευχή ἀπό μέρους μας.

Λέσβος, 16 Ἀπριλίου 2016

Πηγή: http://www.ecclesia.gr/epikairotita/main_epikairotita_next.asp?id=1767

β - Ομιλία Πατριάρχη προς τον Πάπα κατά τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ (30 Νοεμβρίου 2014)

«...Ἀγιώτατε,

Τά προβλήματα, τά ὁποῖα ἡ ἱστορική συγκυρία ὀρθώνει σήμερον πρό τῶν Ἐκκλησιῶν ἡμῶν ἐπιτάσσουν εἰς ἡμᾶς τήν ὑπέρβασιν τῆς ἐνδοστρεφείας καί τήν ἀντιμετώπισιν αὐτῶν δι' ὅσον τό δυνατόν στενοτέρας συνεργασίας. Δέν ἔχομεν πλέον τήν πολυτέλειαν τῆς μεμονωμένης δράσεως. Οἱ σύγχρονοι διῶκται τῶν Χριστιανῶν δέν ἐρωτοῦν εἰς ποίαν τῶν Ἐκκλησιῶν ἀνήκουν τά θύματά των. Ἡ ἐνότης, περί τῆς ὁποίας ἡμεῖς πολυπραγμονοῦμεν, πραγματοποιεῖται ἤδη εἰς τινες περιοχάς, ἀτυχῶς, διά τοῦ μαρτυρίου. Ἄς τείνωμεν ἀπό κοινοῦ τήν χεῖρα εἰς τόν σύγχρονον ἄνθρωπον, τήν χεῖρα τοῦ μόνου δυναμένου νά τόν σώσῃ διά τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του. ...»

Πηγή: <http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1994&tla=gr>

γ - Ὁμιλία τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου πρό τοῦ Παναγίου Τάφου (25 Μαΐου 2014)

«...ὁ πανίερος οὗτος Τάφος, μᾶς καλεῖ νά ἀποβάλωμεν ἕνα ἀκόμη φόβον, τόν πλέον ἴσως διαδεδομένον εἰς τόν σύγχρονον κόσμον μας: τόν φόβον τοῦ ἄλλου, τοῦ διαφορετικοῦ, τοῦ ἀλλοπίστου, τοῦ ἀλλοθρήσκου, τοῦ ἑτεροδόξου. Αἱ φυλετικά καί κάθε εἴδους διακρίσεις ἐπικρατοῦν ἀκόμη εἰς πολλές συγχρόνους κοινωνίας μας καί, τό χειρότερον ὄλων, διαπερνοῦν πολλάκις καί αὐτόν τόν θρησκευτικόν βίον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ θρησκευτικός φανατισμός ἀπειλεῖ ἤδη τήν εἰρήνην εἰς πολλές περιοχάς τῆς γῆς, ὅπου καί αὐτό τοῦτο τό δῶρον τῆς ζωῆς θυσιάζεται εἰς τόν βωμόν τῆς μισαλλοδοξίας. Ἐνώπιον τῆς καταστάσεως αὐτῆς τό μήνυμα τοῦ ζωοδόχου Τάφου εἶναι ἐπεῖγον καί σαφές: ἀγαπήσατε τόν ἄλλον, τόν διαφορετικόν, τόν ἀλλόπιστον, τόν ἑτερόδοξον ὡς ἀδελφόν. Τό μῖσος ὀδηγεῖ εἰς τόν θάνατον, ἡ ἀγάπη «ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α' Ἰω. 4, 18) καί ὀδηγεῖ εἰς τήν ζωήν.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Πρό πενήκοντα ἐτῶν δύο μεγάλοι ἐκκλησιαστικοί ἡγέται, οἱ ἀοίδιμοι Πάπας Παῦλος 4' καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἔξω ἔβαλον τόν φόβον, τόν φόβον ὁ ὁποῖος ἐπί μίαν χιλιετίαν ἐκράτει μακράν ἀπ' ἀλλήλων, καί ἐνίοτε ἐναντίον ἀλλήλων, τās δύο ἀρχαίας Ἐκκλησίας, τῆς Δύσεως καί τῆς Ἀνατολῆς, καί ἐπί τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου ἰστάμενοι ἀντήλλαξαν τόν φόβον μέ τήν ἀγάπην. Καί ἰδού ἡμεῖς, οἱ διάδοχοι αὐτῶν, τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν πορευόμενοι, τιμῶντες τήν ἠρωϊκῆν

αὐτῶν πρωτοβουλίαν, ἀνταλλάξαντες τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἀγάπης, συνεχίζομεν τὴν ὁδὸν πρὸς πλήρη μετ' ἀλλήλων κοινωνίαν ἐν ἀγάπῃ καὶ ἀληθείᾳ (Ἐφ. 4,15) «ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ» (Ἰω. 17,21) ὅτι οὐδεὶς ἄλλος δρόμος ὁδηγεῖ εἰς τὴν ζωὴν πλήν ἐκείνου τῆς ἀγάπης, τῆς καταλλαγῆς, τῆς εἰρήνης ἐν ἀληθείᾳ καὶ τῆς πιστότητος εἰς τὴν Ἀλήθειαν. Αὐτὸν τὸν δρόμον καλοῦνται ὅλοι οἱ χριστιανοὶ νὰ ἀκολουθήσουν εἰς τὰς μεταξὺ των σχέσεις εἰς οἰανδήποτε ἐκκλησίαν ἢ ὁμολογίαν καὶ ἂν ἀνήκουν, διδόντες τὸ παράδειγμα πρὸς τὸν λοιπὸν κόσμον. Ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἴσως μακρὺς καὶ δύσκολος, καὶ εἰς ὠρισμένους φαίνεται ἐνίοτε ἀδιέξοδος. Ἀλλ' εἶναι ὁ μόνος δρόμος πού ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς βουλῆς τοῦ Κυρίου «ἵνα πάντες ἔνωσιν» (Ἰωάν. 17,21). Μιᾶς βουλῆς, ἡ ὁποία τὸν δρόμον τοῦτον ἤνοιξε καὶ διήνυσεν ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου χώρου. Αὐτῷ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

«Ἀγαπητοί, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ» (Α' Ἰω. 4, 7).».

Πηγή: <http://www.ec-patr.org/docdisplay.php?lang=gr&id=1920&tla=gr>

3. **Εκδόσεις** και πρακτικά συνελεύσεων από το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών:

Πηγή: <http://www.oikoumene.org/en>.

4. **Βίντεο** από το *Εθνικό Οπτικοακουστικό Αρχείο* από τις επισκέψεις Πάπα και Οικουμενικού Πατριάρχη, στο www.avarchive.gr.

- Εναλλακτικά:

«**Μελέτη περίπτωσης**»

1. **Κοινότητα Ταιζέ**

α) «Από τα νιάτα μου, δεν με εγκατέλειψε ποτέ η ιδέα ότι μια κοινοτική ζωή θα μπορούσε να είναι ένα σημάδι ότι ο Θεός είναι αγάπη, και μόνον αγάπη. Σιγά σιγά με διακατείχε η πεποίθηση ότι ήταν ουσιώδες να δημιουργηθεί μια κοινότητα με άνδρες αποφασισμένους να δώσουν ὅλη τους τη ζωή, και που να προσπαθούν να καταλάβουν ο ένας τον άλλον, να συμφιλώνονται πάντα: μια κοινότητα όπου η καλοσύνη της καρδιάς και η απλότητα θα ήταν στο κέντρο των πάντων».

Αδελφός Roger

Πηγή: <http://www.taize.fr/el>

β) «Θα νικήσει η εμπιστοσύνη»

Συγγραφέας και θεολόγος, καθηγητής στο ινστιτούτο της ορθόδοξης θεολογίας του Αγίου-Σέργιου στο Παρίσι, ο Ολιβιέ Κλεμάν προσπαθεί ιδιαίτερα να διευκολύνει τη συνάντηση μεταξύ χριστιανικής Ανατολής και Δύσης. Κοντινός φίλος της κοινότητας, έγραψε ένα βιβλίο με τίτλο «Ταιζέ : ένα νόημα για τη ζωή» (Bayard, 1997) από το οποίο παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα.

Στο Ταιζέ, αδελφοί με διαφορετικό θρήσκευμα, εθνικότητα, μόρφωση, γλώσσα, όλα αυτά διαφορετικά και καμιά φορά αντίθετα, προσεύχονται και εργάζονται μαζί: ναι, είναι δυνατόν, ο Χριστός καταστρέφει κάθε χώρισμα. Αυτή η ιστορική και γεωγραφική διαφορετικότητα εξαλείφεται μπρος στη διαφορά

των χαρισμάτων. Η κοινότητα είναι μια κυψέλη σε δραστηριότητα. Μερικοί δημιουργούν ομορφιά, ζωγραφίζουν πίνακες, καμιά φορά εικόνες, πλάθουν θαυμαστά πήλινα ικανά να εξευγενίσουν την καθημερινή ζωή. Μαθαίνουν επίσης διάφορες γλώσσες για να ανταποκριθούν στην παγκόσμια κλήση του Ταιζέ. Σεμνή αγγελία αλλά βαθιά ριζωμένη αυτής της συμφιλωμένης, μεταμορφωμένης ανθρωπιάς, προς την οποία η ιστορία ψηλαφίζει με πόνο, μια ιστορία της οποίας το Πνεύμα, πάντα εν δράσει, απειλεί τις αδιαφάνειες, αλλά φωτίζει τις πραγματοποιήσεις, είτε πρόκειται για τέχνη, για επιστήμη η για πνευματικότητα. Οι σημερινοί νέοι είναι κουρασμένοι από τα λόγια (αλλά και από τις φωνές), διψούν για αυθεντικότητα. Είναι μάταιο να τους μιλάει κανείς για κοινωνία εάν δεν μπορεί – «έλα και δεξ» - να τους δείξει ένα χώρο όπου δημιουργείται η κοινωνία. Ένα χώρο όπου να τους δέχονται όπως είναι, χωρίς να τους κρίνουν, όπου δεν τους ζητούν ένα δογματικό διαβατήριο, χωρίς όμως γι' αυτό να κρύβουν το ότι συγκεντρώνονται γύρω από το Χριστό και ότι μια οδός – «είμαι η οδός», έχει πει – αρχίζει εκεί για όποιον το θέλει. (σελ.14-15)

Είναι ο σύνδεσμος μεταξύ μιας βαθιάς πνευματικής εμπειρίας και ενός δημιουργικού ανοίγματος στον κόσμο, που είναι στην καρδιά των εμπυχωμένων συναντήσεων στο Ταιζέ, οι οποίες διαρθρώνονται από πολλά χρόνια γύρω από το θέμα «εσωτερική ζωή και ανθρώπινη αλληλεγγύη». Και είναι αυτός ο χριστιανισμός που πρέπει να λαβαίνουμε υπ' όψη μας, γιατί όσο περισσότερο γίνεται κανείς άνθρωπος προσευχής, τόσο περισσότερο γίνεται άνθρωπος υπευθυνότητας. Η προσευχή δεν απαλλάσσει από τα καθήκοντα αυτού του κόσμου: μας κάνει ακόμα πιο υπεύθυνους. Τίποτα δεν είναι πιο υπεύθυνο από το να προσεύχεται κανείς. Αυτό πρέπει αληθινά να το καταλάβουμε και να το δώσουμε και στους νέους να το καταλάβουν. Η προσευχή δεν είναι μια διασκέδαση, δεν είναι ένα είδος ναρκωτικού για τη Κυριακή, αλλά μας στρατολογεί στο μυστήριο του Πατέρα, μέσα στη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Γύρω από ένα Πρόσωπο που μας αποκαλύπτει κάθε πρόσωπο, και μας κάνει τελικά υπηρέτες κάθε προσώπου. (σελ.58-59)

Η «εμπιστοσύνη» είναι μια λέξη κλειδί στο Ταιζέ. Οι συναντήσεις που η κοινότητα εμπυχώνει, στην Ευρώπη και στις άλλες ηπείρους, είναι μέρος ενός προσκυνήματος εμπιστοσύνης πάνω στη γη. Η λέξη «εμπιστοσύνη» είναι ίσως μια από τις πιο ταπεινές λέξεις, τις πιο καθημερινές και τις πιο απλές που υπάρχουν, αλλά ταυτόχρονα ένα από τις πιο ουσιαστικές. Αντί να μιλάμε για «αγάπη», η ακόμη για «κοινωνία», που είναι βαριές λέξεις, θα μιλήσουμε για «εμπιστοσύνη», γιατί στην εμπιστοσύνη περικλείονται όλες αυτές οι πραγματικότητες. Στην εμπιστοσύνη, υπάρχει το μυστήριο της αγάπης, το μυστήριο της κοινωνίας, και τελικά το μυστήριο του Θεού ως Τριάδα. (σελ.87-88).

Πηγή: http://www.taize.fr/el_article11265.html

2. Υλικό στο διαδίκτυο για το μοναστήρι του Μπόζε (Bose):
<http://www.monasterodibose.it/> (στην αγγλική, γαλλική, ιταλική και ισπανική γλώσσα).

3. Επίσης, βλ. και την παρακάτω καταχώρηση:

<http://blogs.auth.gr/moschosg/2015/09/13/%CE%B5%CE%BB%CE%B5%CE%BF%CF%83-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CF%83%CF%85%CE%B3%CF%87%CF%89%CF%81%CE%B7%CF%83%CE%B7-%CE%BC%CE%B5%CF%84%CE%B1%CE%BE%CF%8D-%CF%84%CF%89%CE%BD-%CE%B1%CE%BD%CE%B8%CF%81%CF%8E%CF%80/>